

vi gentagne gange ser skandaler a la Abu Ghraib, vi ser tortur, vi har en situation her fra den 21. marts, hvor irakisk politi f.eks. retter anklager mod en gruppe amerikanske soldater, der ifølge en politirapport er trængt ind i en irakisk families hus og har likvideret samtlige 11 medlemmer af familien. Den slags eksempler ser vi jo hele tiden.

Så kan det godt være, at den danske regering siger, at det er for dårligt, at det må stoppe, at det må man gøre noget ved, og der bliver måske også rejst nogle sager, men vi står i en situation, hvor det bliver ved, og hvor det bliver værre og værre, og hvor flere og flere mennesker dør hver dag. Der må man jo også spørge sig selv: Hvornår er nok nok? Hvornår er nok nok i forhold til USA's engagement? Der må jeg sige, at der er nok nok for Enhedslisten, og det har det været længe. Så hvornår er det det for udenrigsministeren?

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jeg synes ikke rigtig, Enhedslisten kan bruge billedet med, at nok er nok for Enhedslisten, for Enhedslisten er aldrig kommet i gang. Enhedslisten har været imod hele tiden, så man kan ikke rigtig bruge det billede, at nok er nok for Enhedslisten. Enhedslisten har aldrig nogen sinde villet gå ind og prøve at hjælpe efter FN's opfordringer om at komme ind og stabilisere og sikre fremgang i Irak. Det har Enhedslisten været imod fra den første dag. Enhedslisten har overhovedet ikke ønsket at efterkomme FN's og den demokratiske irakiske regerings opfordring.

Så man kan ikke bruge det udtryk, at nok er nok for Enhedslisten, fordi for Enhedslisten har der aldrig været noget, der skulle ske. Man har aldrig villet følge FN. Det har vi villet.

Men der må ikke foregå de overgreb, som er sket i Abu Ghraib. Det er direkte skadeligt. Det er også skadeligt for alt det, vi prøver at bygge op, og det, der skal være forståelse for, den fremtid, Irak meget gerne skal have, hvor individerne bliver respekteret i al deres forskellighed, også med deres ret til politisk og religiøs forskellighed. Det er klart den danske regerings synspunkt.

Nu har jeg talt meget tydeligt om, hvad terroristerne gør. Og jeg er glad for – naturligvis havde jeg heller ikke ventet andet – at hr. Rune Lund tager dyb afstand fra f.eks. det, vi så i Jordan, men som vi også ser hver eneste dag i gaderne for øjeblikket i Bagdadområdet. Og der vil jeg godt understrege, at dette med tortur i kæld-

rene i indenrigsministeriet, som vi selvfølgelig har hørt om – det har jo stået i avisen – er fuldstændig uacceptabelt. Den irakiske regering må ikke anvende tortur; tortur *kan* overhovedet ikke anvendes.

Den danske regering har øget støtten til torturofre de steder, hvor vi arbejder, fordi vi synes, det er utrolig vigtigt, at vi kommer ind og hjælper på det humanitære område, og vi har også gjort det meget tydeligt for den irakiske regering, at tortur ikke er acceptabelt.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så er taletiden udløbet for et lille stykke tid siden. Og så er det hr. Jørgen Arbo-Bæhr for et afsluttende spørgsmål.

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg synes egentlig, det er bemærkelsesværdigt tydeligt, hvordan udenrigsministeren får beskrevet en situation i Irak, hvor oprørere er skyld i civile drab, og hvor koalitionsstyrkerne er skyld i civile drab, en situation, som i hvert fald ikke er i aftagende, og hvor det i begge tilfælde er fuldstændig uacceptabelt. Alligevel afviser ministeren fuldstændig tanken om, at den her situation må stoppe på et tidspunkt; at den situation, vi har i Irak i dag, er at sammenligne med en borgerkrig, og at den stabilitet eller stabilisering, udenrigsministeren snakker om, kommer længere og længere væk.

Det er derfor, jeg godt kunne tænke mig til sidst her at høre udenrigsministeren, om ikke udenrigsministeren i det mindste vil erkende, at den situation, vi har i Irak i dag, på alle måder, ikke mindst set fra den irakiske civilbefolknings side, er fuldstændig uholdbar, og at den derfor er så langt fra stabilitet og så tæt på borgerkrig, som man kan komme.

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jamen her kan vi da sagtens være enige. Situationen er uholdbar. Så kan man vælge to veje. Enten kan man sige: Så går vi bare, det er håbløst. Det bliver situationen jo bare endnu værre af. Det er jo det, alle siger. Hvis vi træk os ud nu – ikke bare os; vi må handle på en måde, som gør, at andre også kan handle på samme måde som os – hvis alle trækker sig ud, bliver situationen jo bare endnu værre.

Man kan vælge to ting, når en situation er uholdbar. Den ene er at opgive og så bare lade alting gå ad helvede til – undskyld udtrykket. Eller man kan gøre det modsatte og sige: Jamen